

สารบัญ

คำนำสำนักพิมพ์	6
คำนิยม โดย สมชัย ศรีสุทธิยากร	8
คำนิยม โดย ปริญญา ผดุงถิ่น	10
คำนำผู้แปล	13
บทโพธิ์โรง คนไกลขอบฟ้าไกล	21
บทที่ 1 ดอกสาละปัดร่วงเพียงเดียวดาย	53
บทที่ 2 โรคเรื้อรังร้ายกาจบางเบา	97
บทที่ 3 เพียงจันทร์ที่ปลอบโยน	139
บทที่ 4 ทิวานี้ไม่อาจบริบูรณ์	177
บทที่ 5 หวันภมรตอมบุปผา	203
บทที่ 6 อย่าอาลัยกับผีเสื้อเล่นอัคคี	249
บทที่ 7 ความทรงจำหลังบุปผาโรยร่วง	307
บทที่ 8 วสันต์แห่งความซ้าซอก	357
บทที่ 9 ตะเกียงที่สิ้นน้ำมัน	385
บทที่ 10 ผืนสลายเชื้อไฟดับมอด	405
บทส่งท้าย จากลาดังขาดใจ	457
เกี่ยวกับผู้เขียน	470
เกี่ยวกับผู้เขียนฉบับการ์ตูน	471
เกี่ยวกับผู้แปล	472

អង្គការ

ចម្រើនសិទ្ធិមនុស្ស

ក្រសួងព័ត៌មាន

សៀវភៅ ៥

ស្តីពីសិទ្ធិ

(ស្តីពីសិទ្ធិស្តីពី)

บ้าน กั้นมิดมีอาจชิดผู้กวิลหา
น้อย แสงล้ำหรือรับสิ้นหนทาง

ပတိတမာဝိဒ

ဣန္ဒြိယစာပေအဖွဲ့

ยังจดจำวันนั้นได้

หิมะนอกหน้าต่างขาวโพลน พาให้จิตใจสับสน เกรงร่างอ่อนแอ
งามกระจ่างโดยไม่เปื้อนเครื่องประทีนผิว งามทั้งที่ดูเศร้าสร้อยเปลี่ยว
เหงา เกรงร่างนั้นกำลังเก็บข้าวของที่ผู้อื่นทิ้งไว้อย่างเจียมจั้น ท่วงท่าเขา
ดูสลดจนพาให้ข้าสงสาร ถาดไฟข้างเท้าพื้นแตกดังเปรี้ยะๆ เดี่ยวมืด
เดี่ยวสว่าง

แต่ฝืนน้ำท่วม ถูกล้อมเมืองมานานวัน บังเกิดสภาพขาดน้ำขาด
เสบียงมานาน ความหวาดหวั่นกับความหนาวเหน็บและโรคระบาด
รุมเร้า ทำให้ไพร่พลและราษฎรในเมืองจิตใจหดหู่ ที่ป่วยก็ป่วย ที่หนี
ก็หนี แม้แต่เทพนักรบลิโป้ยังตีฝ่าวงล้อมไม่สำเร็จ พาให้ขวัญกำลังใจ
ทัพท้อแท้ถดถอย เห็นที่สภาพการข้างหน้าไม่ดีแน่ เวลาคงเหลืออีก
ไม่กี่มากน้อย

เสียงกระแอมไอดังมาจากประตูไม้ ร้องประตูที่ถูกผลักออกพา

เอาเกล็ดหิมะปลิวว่อนเข้ามา เเงาร่างสูงใหญ่ก้าวข้ามธรณีประตู ชักนำ
กลิ่นบูดขึ้นราที่ปิดเป่าไม่พ้นจากภายนอกเข้ามาด้วย

นิ้วเรียวยาวทั้งสิบขาชี้ตเพราะอากาศเย็นเยียบเกินไป ข้อนิ้ว
ยังเกิดตุ่มแผลเพราะถูกความเย็นกัด แต่เจ้าของนิ้วกลับไม่ใส่ใจ ยังคง
กักริมฝีปากบางๆ เอาแต่จัดเก็บอารมณ์หรุหราก็ไม่ได้เป็นของตนเอง

ไม่นึกเลย ว่าจนสุดท้ายผู้ที่อยู่ข้างกายข้า กลับเป็นบุรุษผู้นี้
ผู้ที่...จนบัดนี้แล้วยังไม่ยอมเชื่อในเพศที่แท้จริงของข้า

“เสี้ยวมาน...” ภายลิไปคละคลั่งด้วยกลิ่นสุรา ฝีเท้าเลือนลอย
“...เจ้าคิดอ่านจะทำอย่างไร?”

เสี้ยวมานไม่ตอบ ยังคงก้มหน้าพับเก็บเสื้อผ้าอารมณ์ที่เจ้าตัว
เล็กทิ้งเอาไว้ เข็มขัดผ้าต่วนเนื้อดีทอประกายแสงเรืองในความมืด

เสียงยังเวียนวน กลิ่นหอมยังอบอวล แต่หัวใจน้อยๆ ที่เชื่อม
ทั้งสองไว้ นั้น กลับถูกกลบฝังอยู่ใต้ดินเลนกลางหิมะโบยบิน

“ข้าออกคำสั่งให้อยู่สงบเก็บสัมภาระง่ายๆ แล้ว...” ลิบีบั้นรอก
ข้างๆ เสี้ยวมาน “...เจ้าเองก็ไปพร้อมกับข้าเถอะ”

ด้านนอกมีเสียงดังกึกก้องเดี่ยวใกล้เดี่ยวไกลแว่วมาเป็นระยะ
ทางทิศใต้ ทิศตะวันตก...เมื่อตัดกับความสงบปานแดนมรณะในเมือง
ยิ่งพาให้ออกสันขวัญแขวน ครรเกาทันทีหมีนพันกรีดฝ่าอากาศดังคล้าย
พายุฝนคะนอง ทุกระลอกใหม่กระชั้นกว่าระลอกเก่า

เสี้ยวมายงเงยหน้าขึ้นข้าๆ มองออกไปนอกหน้าต่าง เห็นหอบไป
เหมินยังคงตระหนังกดเดิมเช่นดั่งโบราณกาล บนหอบมีแสงคบไฟสาด
ส่อง ไพร์พลวิ่งเข้าว้างออกปานฝูงมด ส่งเสียงโหวกเหวก ไกลออกไป
ด้านหลังเป็นทิวเขาเรียงรายสูงต่ำซับซ้อน ภูผาเทาหิมะขาว คล้ายดั่ง
ว่ามันจะขาวเทาเช่นนี้สืบต่อไปชั่วกาลปาวสาน

กำแพงเมืองแข็งแกร่งสูงจ้ำถูกปกคลุมด้วยชั้นหิมะหนา ตัดกับ

ฉากสีเทาจนเด่นชัดคล้ายอัญมณีผลึกแก้ว

ยิ่งเป็นผลึกแก้ว มันก็ยิ่งเปราะบาง แตกทันทีที่กระทบ

ลมหายใจของลิโป้หนักหน่วง แววดตาแตกซ่าน ค่อยๆ เอนกาย
พียงบนหลังไหล่เสี้ยวมาน ก่อนปล่อยลมหายใจยาวออกมา

นี่เป็นครั้งแรกในชีวิตของเสี้ยวมาน ที่รับรู้ถึงน้ำหนักที่แท้จริงของ
บุรุษผู้แข็งแกร่งปานนภาที่ทั้งตัวลงพียงทั้งตัว

เกรงว่านั่นคงเป็นน้ำหนักที่เขาไม่อาจรับไหว นักจวนคล้ายป้อม
เมืองกลมผิงพาบลงทับร่าง ทั้งตัวเขาและคนข้างๆ

เสี้ยวมานผู้ยากจะแบกน้ำหนัก สองต่ายงจับจ้องหอบไปเหมินที่
อยู่ไกลออกไป ไม่ทราบเพราะเหตุใด อาคารโบราณหลังนี้พาให้เขา
หวนนึกถึงคำกล่าวโบราณที่ว่า วันหนึ่งเมื่อทุกสิ่งทุกอย่างถูกทำลาย
เมืองแห่งนี้ล่มสลาย กระทั่งหอบไปเหมินที่ตระหง่านยืนยงยังพียงหลาย
บางที่...

ไม่จำเป็นต้องรอไปถึงวันนั้น เสี้ยวมานก็ตระหนักได้ว่าบุรุษผู้
มีใจจริงต่อตัวเขาอยู่บ้าง

เดิมเสี้ยวมานว่าจะเอ่ยปากขอบคุณสักคำ ทว่า อาจเป็นเพราะ
หนาวเย็นเกินไป หรืออาจเพราะมันยังไม่ได้ลึกซึ้งกินใจเพียงพอ สุดท้าย
ก็เพียงขยับริมฝีปาก แต่ก็ไม่อาจเอื้อนเอ่ยถ้อยคำออกมา

เมืองที่พียงหลาย กลับไม่อาจช่วยให้ความรู้สึกที่ซับซ้อนสับสน
ระหว่างเขาทั้งสองได้สื่อสมถึงกัน

“...ช่วงเวลาที่เหลืออยู่ ข้าต้องการเจ้า” ลิโป้เหม่อไปไกล “เสี้ยว
มาน เจ้าไม่ต้องทำอะไรทั้งสิ้น ขอแค่อยู่อย่างนี้ ค่อยๆ...เคียงข้างข้า
ต่อไป ก็ดีแล้ว”

บางที่ เมื่อจอมคนและผู้คนเรือนหมื่นเคยครันคร้ามที่สุดต้องเผย
พลิกมูมที่อ่อนแอออกมาเพื่อมัดใจผู้ที่เขาพึงใจ ทุกสิ่งก็คล้ายถูกกำหนด

ไว้จนมีอากาศเย็นว่ยาอีกต่อไปแล้ว

“...ต้นกั๊งกับเตี๋ยวเลี้ยวล่ะ?” เสี่ยวม่่านถามแทนคำตอบ กั๊งหน้า
เพ่งมองกองเพลิงเบื่องั๊งทำ ลมเย็นกระหน่ำพัด ทำเอาไฟกองน้อยใน
ถาดสั้นไหวโรยแรง เตี๋ยววูบเตี๋ยวสว่าง สองใบหน้าเสี่ยวม่่านจนวนาบ
ไหวไม่หยุดนิ่ง

เชื้อเพลิงในถาดแทบจะกลายเป็นเถ้าหมดแล้ว ไฟกองน้อย
เพียงนี้ ยังจะยืนหยัดได้อีกก็มากน้อย?

ห้องหับที่ค่อยๆ มีดลงนั้น ลิโป้จ้องมองฝ่ามือใหญ่ยักษ์ที่วาง
พาดไว้เรียวแรงอยู่บนตัก พาให้ถอนใจออกมาอีกครั้ง

“ที่แท้...” ลิโป้ตบต้นขาเบาๆ “...เมื่อเทียบกับเขาคอนนั้นแล้ว
ข้ายังคงห่างไกลนัก”

ร่างเสี่ยวม่่านสั้นไหว รีบกัดริมฝีปากล่าง ไม่ให้เสียงเส็ดลอดออก
มาแม้แต่น้อยนิด

เกล็ดหิมะพลิวตกใส่ถาดไฟดัง ซี่ไฟสะบัดลุกโชนขึ้นเล็กน้อย
ลั๊กพั๊กกลับหม่นมัวลงกว่าเดิม

แคว้งๆ ฝูเท้าที่ไม่มั่นคงของลิโป้ ยามเดินจากไปยังเตะเข้าใส่
ถาดไฟโดยไม่ตั้งใจ

ประตูที่ถูกเปิดปิดลงอีกครั้ง หนีบเอาเงาจางยาวดูจลลางทาง
ของจอมคนไว้ เสี่ยวม่่านกั๊งหน้าไว้ว่จา เหมือนมองถาดที่นอนคว่ำสงบ
นิ่งอยู่บนพื้น เถ้าไฟที่คล้ายสลดกับจุดจบที่ต้องมีอันเป็นไปก่อนควร
ถูกลมหนาวม้วนลอยขึ้นคล้ายหิมะในพริบตา เหมือนกับว่าพยายาม
ดิ้นรนเป็นครั้งสุดท้าย กระแทกปะปนกับเกล็ดหิมะทั่วห้อง เป็นภาพ
ที่ดงามชวนให้หลงใหลจนไม่กล้าจับจ้องนานๆ

ยิ่งงามอย่างเศร้าสร้อย ก็ยิ่งอัปโชค

เรื่องราวในอดีตกลายเป็นควันจางพร้อมกับประกายไฟอัน

เงียบเหงา กลิ่นควันชวนให้รำลึก เสียวมันเบิ่งตาขึ้น หยิบเศษเก่าที่
แปะติดได้ตามาวางพินิจบนฝ่ามือ รู่ๆ ก็แอบคิดถึงคนผู้นั้นขึ้นมา

ไกลออกไปบังเกิดเสียงกัมปนาทอีกครั้งจนหัวใจเสียวมันกระตุก
ถอนใจออกมา

กำแพงเมืองพังลงจนได้ เมืองเองก็ใกล้จะล่มสลายแล้ว

ลมเย็นเสียดกระดูกพัดบานหน้าต่างเปิดอ้า คล้ายปีกผีเสื้อคู่ที่
หนีไม่รอดถูกตรึงแน่นบนกำแพง กระแทกใส่กำแพงเก่าดัง บังๆ

ขอบหน้าต่างหนีกำแพงไม่พ้น เว้นเสียแต่ตัวเรือนพังทลายลง

และเมื่อตัวเรือนพังทลาย ขอบหน้าต่างเองก็ไม่อาจอยู่ในสภาพ
สมบูรณ์อย่างเป็นทางการได้

ไออุ่นน้อยๆ กลางฝ่ามือดับสูญไปในที่สุด เสียวมันได้สติ พลัน
พบว่าเปลวไฟน้อยๆ ที่เหลือในมือถูกลมหนาวด้านนอกหอบหายไป
อย่างไม่ปราณี ลอยวูบขึ้นลงกลางอากาศ พลิวไปยังห่อไปหมิ่นที่
อีกทีก็วุ่นวายขึ้นทุกขณะ

เจียนอันศกปีที่สาม ลิโป้ทำศึกกับโจโจที่ซีจิว ถูกสุมาอี้ผู้แสวง
สวามิภักดิ์หลอก ลวงให้เคลื่อนทัพสู่เซียวกวน ต้องกลมน้ำท่วมแห่ฝือของ
กุยกะ อาศัยฤดูฝนชักน้ำเข้าท่วมเมือง ลิโป้ผู้ถูกกักในเมือง
ต้องเจ็บปวดเพราะสูญเสียบุตรผู้เป็นที่รัก หน่วยถล่มค่ายของกอดุ่น
ฝ่าทัพล้มเหลว ลิโป้หมดใจต่อสู้ ในที่สุด ระวังแยกจากเสียวมัน
กลับไปห่อไปหมิ่นเพื่อเตรียมหลบหนีตามหนทางที่เดียวเลี้ยวเบิก
ไว้ให้ กลับถูกน้องเขยทรยศ กอดุ่นพลีชีพอย่างกึกก้อง ลิโป้ถูกคร่ากุม
จากนั้น ทัพโจโจร่วมมือกับไส้ศึกทัพจิ้นตงประสานนอกใน ลอบเปิด
ด่านหลักห่อไปหมิ่นที่แห่ฝือ โจโจส่งหน่วยอาสาแพทย์คัมเป็นทัพหน้า
กวาดล้างพลพรรคข้าศึกในเมืองด้วยอาวุธดั่งทลายป่าไผ่ ทัพ

ด้านรับมือไม่อยู่ ตายเจ็บระนาว

ในเมืองบ้านปวนวุ่นวาย จุดที่มันสำคัญต่างๆ ทพอยถูกทัพโจยี้ด
ครอง ทัพลิโป้ที่หลงเหลือกระจายไม่อาจต้านทาน ดังกองเพลิงน้อยถูก
น้ำบ่าท่วมกลบ เงินลู่ผู้ลนลานหลบหนียังไม่ลืมนี่ที่เคยรับปากโจยี้ด
ผู้เป็นสหาย นำไพร่พลรีบมาช่วยเสี่ยวม่าน ทั้งจุดทั้งลากให้หลบหนี
โดยไม่สนใจกับการดิ้นรนขัดขืน จนหลบรอดจากการตรวจค้นของ
ทัพโจยี้ดอย่างหวุดหวิด

เงินลู่ผู้พาเสี่ยวม่านหนีหลบซอกซอนในตรอกน้อย หน่วยคุ้มกัน
ทั้งรบทั้งหนีเพียงสองวันก็เหลือเพียงสองนาย หนึ่งในนั้นผลัดเปลี่ยน
เสื้อผ้าออกไปสืบหาเตียวเลี้ยวหมายเข้าสมทบ แต่หายไปหลายชั่วยาม
ก็ไม่กลับมา เกรงว่าคงประสบเหตุร้ายมากกว่าดี

ผู้หนีรอดหลบอยู่ในบ้านร้างต่างจ้องหน้าซึ่งกัน ไม่กล้าแม้แต่จะ
หายใจแรงๆ

ปังๆ ทุ้งๆ ก็มีคนฟังประตูเข้ามา องครักษ์ยกดาบเข้าขวาง
“นายท่าน พวกท่านหนีไปก่อน”

เงินลู่ผู้จุดแขนเสี่ยวม่านหนีไปทางประตูหลัง วิ่งไปสักพักก็ได้ยิน
เสียงอาวุธปะทะกันในบ้าน ตามด้วยเสียงร้องโหยหวนชวนพองชน

แม้แต่ความเศร้าสลดก็ยังไม่ทันบังเกิด ทั้งสองต่างต้องชมซาน
หลบหนี ปลายตรอกพบเข้ากับทัพโจยี้ดที่ออกไปไล่ล่าไพร่พลของลิโป้ปิด
สกัดทาง เดินหน้าก็ไม่ได้ถอยหลังก็ไม่เหมาะ แม้เงินลู่ผู้ไม่ถนัดการ
ต่อสู้ก็ไม่วายต้องคำรามลั่นยกกระบี่ ฟาดเข้าใส่ศัตรูเบื้องหน้า “ข้าจะ
ต้านทานไว้ เสี่ยวม่านเจ้ารีบหนี”

เข้ารับปากกับโจยี้ดไว้ว่าจะดูแลเสี่ยวม่านให้ดี ไม่ต้องการเสีย
คำพูด

น่าเสียดาย เพียงฮึดสู้ไม่กี่จิตใจเรียวแรงก็ถดถอย ถึงเงินลู่

ฆ่าไปได้หนึ่งคน สุดท้ายก็ยังได้บาดเจ็บเพราะสู้ข้าศึกที่รุ่มล้อมไม่ได้ ยามคับขัน ศรเกาทัณฑ์ดอกหนึ่งเฉียดผ่านข้างหู สร้างความตกใจให้กับเงินอี่ลู่จนเข้าใจว่าชีพม้วยแน่แล้ว แต่เกาทัณฑ์นั้นผ่านเลยไปปักใส่ลำคอผู้ลอบจู่โจมจากด้านหลังอย่างแม่นยำ

พื้ววว เสียงศรแหวกอากาศเด่นชัดผ่านไปหลายเสียง ทหารจิตใจที่ล้อมเงินอี่ลู่ทยอยล้มลง

เสี่ยวมันผู้เก็บเกาทัณฑ์ของข้าศึกได้พลันแววตากลับคืนสู่ความองอาจดุจเดิม เมฆดำผ่านพ้น เสี่ยวมันผู้เลอะเลือดนั้งเลกกลับฟื้นคืนความแจ่มใสในห้วงคับขัน เงินอี่ลู่ดีใจนักรบเข้าไปสมทบ พวกนั้นหายไปอีกซอยแยกก่อนที่ทหารจิตใจอีกหน่วยจะไล่มาตามเสียง

ตึกตึก จันทรเสี้ยวฉายเงาปานเคียว ทั้งสองกว่าจะหลบเร้นไปถึงอุโมงค์ลับทางทิศตะวันตกของเมืองค่อยผ่อนลมหายใจได้

“ด้านนอกยังคงอันตรายนัก พวกเราต้องหลบอยู่ที่นี้อีกหลายวัน รอทุกอย่างสงบลงก่อน ค่อยหนีออกนอกเมืองเถอะ” เงินอี่ลู่จุดชุดไฟด้วยความระมัดระวัง

อุโมงค์ลับอัปซันส่งกลิ่นบูดเหม็นร่ายยิ่งกว่าข้างนอก หยดน้ำหยดจากเหนือศีรษะลงบนตั่งตั่ง เปาะเปาะๆ เกือบจะดับไฟในชุดไฟลง

“เสี่ยวมัน ลำบากเจ้าแล้ว” เงินอี่ลู่ยังคงเอาอกเอาใจ “ขอเพียงอดทนอีกหน่อย พวกเราก็...”

เสี่ยวมันที่เอาแต่ก้มหน้ามองคบเพลิงไม่ตอบขาน

“เสี่ยวมัน เจ้าฟังอยู่หรือเปล่า? เสี่ยวมัน...”

นิ้วทั้งห้าที่กำลังสายเกาทัณฑ์อยู่บีบแน่น เงินอี่ลู่เห็นอยู่ แต่ก็ไม่ทักออกมา ได้แต่สอดลมหายใจลึก มองเสี่ยวมันด้วยแววตาที่สงสาร จับใจเฉกเช่นวันแรกที่พบเจอกันริมลำธาร “เสี่ยวมัน หนทางที่เจ้ายืนยันจะเดินไปนั้น...”

เสียวมันชยับปลายนิ้ว ชยับคบไฟออกไปครึ่งหน
“...มันมีแต่จุดจบ” เงินอู่กู่กล่าวเนิบๆ “เสียวมัน รู้ทั้งรู้ว่า
เหนื่อยเปล่า...ไยจึง?”

เหตุใด ไยถึง ไยจึง เสียดัง ฉิบ ชุดไฟดับวูบลง
หยดน้ำยังคงหยดเปาะแปะอยู่ข้างชุดไฟ กระจกเป็นวงน้ำ
กระจาย ไฟน้อยๆ ที่ถูกระทบพยายามดิ้นรนจนเสียวมันทนดูไม่ได้
ตัดใจยุติสภาพที่ดูน่าอนาถใจด้วยการย้ายชุดไฟไปอยู่ใต้หยดน้ำเสีย
ให้มันจบสิ้นไปรู้แล้วรู้รอด

“เสียวมัน ตอนแรกที่ข้าบอกกับผู้อื่นว่าเจ้าเป็นภรรยาข้า ก็เพื่อ
ความปลอดภัยของเจ้า ยามนี้สถานการณ์คับขัน มีหรือข้าจะทิ้งเจ้าไป
ได้? อีกร้อย...” ในความมืดนั้น ถ้อยคำที่เร้นอยู่กลางใจ มักจะเอ่ย
เอื่อนได้สะดวกมากกว่า “...ใจเสงเองก็เป็นสหายรักของข้า เขาสั่งเสีย
ก่อนตายให้ข้าดูแลเจ้าให้ดี มีหรือข้าจะยอมทำให้สหายในปรภพต้อง
ผิดหวัง?”

ใช่ อาจารย์ผู้มีพระคุณ ครอบครัวของข้า ทุกคนที่รักห่วงใยข้า
ล้วนไม่หลงเหลืออีกแล้ว

ข้าหาได้เข้ากับยุคสมัยนี้เลยไม่ ข้าเป็นเพียงเศษเดนที่น่าสงสาร
น่าขบขัน ถึงมีชีวิตอยู่ต่อไป ก็รังแต่ขายหน้าผู้คน

ห้วงเวลาแห่งความสุขของข้า มันไม่มีวันหวนคืนกลับ มันไป
พร้อมกับบ้านที่แตกสลายที่ขาดไปแล้ว

ตัวประหลาดโดดเดี่ยวที่หลงเหลืออยู่อย่างข้า...สมควรปลดปลง
ไปนานแล้ว

“รีบพักผ่อนก่อนเถอะ วันพรุ่งนี้ยังต้องคิดอ่านแผนระยะยาว
ต่อไป” เงินอู่กู่เป่าชุดไฟอีกชุดให้ดับลง “เสียวมัน รับปากข้าที่ ต่อให้
สุดท้ายเจ้ายังหมายล้างแค้นให้กับทุกคน ก็อย่าได้พลีชีพไปเพียง

ลำพัง...เข้าใจหรือไม่?”

ในความมืดมิดอย่างสมบูรณ์นั้น สองมือที่หวังจะยื่นไปทาบลงบนไหล่ของเสี่ยวมัน กลับชะงักลงเพราะความหนาวเหน็บเสียดกระดูกของอากาศ คาค้างเนิ่นนาน ในที่สุดก็ผืนดิ่งกลับ ทอดถอนใจหันไปดึงผ้าฝืนบางมาห่มบนไหล่ของเสี่ยวมันอย่างนุ่มนวล

“...หลับเสียเถอะนะ”

ผีเท้าไกลออกไป รอบบริเวณกลับคืนสู่ความสงบเงียบ

เพียงไม่นาน ในความมืดแว่วเสียงจิ้งหะห้ายใจสม่าเสมอ แต่ยังมีอีกเสียงที่เป็นจิ้งหะหะยิ่งกว่า คือเสียงพิเศษจากอีกด้านของอุโมงค์ลับ ฟังคล้ายมีคนใช้เล็บขีดสายเกาทัณฑ์ ไล่ตามจิ้งหะหะลมหายใจ ยิ่งดีดยิ่งกระชั้น ยิ่งดีดก็ยิ่งดูตัน

ดวงตาเป็นประกายวาววับคู่หนึ่งเรืองแสงสีฟ้าอ่อนๆ ในความมืด ประหนึ่งแสงไฟน้อยๆ สองจุดในความมืดมิดอันหนักอึ้ง

ฟ้าสว่าง เมื่อเงินอู่ลู่ลมตาดินขึ้นมา บนตัวเขามีผ้าห่มฝืนบางเพิ่มขึ้นอีกผืน แต่ข้างกายของเขา กลับขาดหายไปหนึ่งคน

เสี่ยวมันลอบหนีไปตั้งนานแล้ว

เงินอู่ลู่หาใช้ผู้ยิ่งใหญ่อะไร และเขาก็ไม่ปฏิเสธความเห็นแก่ตัวของตนเอง เขารู้ว่าผู้ที่เสี่ยวมันคอยพะวงหวนหาไม่ใช่ตัวเขา หากนับตามลำดับความสำคัญแล้ว ตำแหน่งที่สามยังมาไม่ถึงเขาด้วยซ้ำ แต่เขาก็รู้ดีว่าเขาคือบุรุษผู้มีโชค เป็นผู้ที่มักปรากฏตัวในกาลเทศะที่เหมาะสม ได้รับในสิ่งที่ผู้อื่นใฝ่ฝันทั้งชีวิตก็มิอาจได้มา

เขาไม่ใส่ใจกับความสามัญของตนเอง แต่กลับปริศากับโชคกลางของตัวเขา

เขาคิดว่าหากความเห็นแก่ตัวของเขาช่วยให้มีโอกาสดูแลเสี่ยวมันอย่างดีต่อไป ปกป้องให้ปลอดภัย ต่อให้ไม่ได้ครอบครองหัวใจ หรือต่อให้วันหนึ่งข้างหน้าต้องยกให้กับผู้อื่นไป เขาก็ยังพร้อม

ที่จะแลกมันด้วยชีวิต

เป็นโชคกลางที่เคียดได้เฉียดขีด แม้ว่าจะได้เพียงแค่จ้องมองและ
สุดท้ายต้องสูญเสีย เขาก็ยังรู้สึกโชคดีกว่าผู้ที่ไม่มีโอกาสได้อยู่เคียง
ใกล้

เงินอัฐู่แทบจะพลิกหาทั้งอุโมงค์ แต่ก็ยังไม่พบร่องรอยของเสี้ยว
ม่าน ในอุโมงค์ยังคงแผ่กลิ่นหอมจางๆ บนเรือนกายของเสี้ยวม่าน
ตำแหน่งที่เขาซุกหัวนอนเมื่อคืนนี้ ยังคงทิ้งเงาสีน้ำเงินที่มีจางหายใน
อากาศ เพราะมันคือซากเงาที่ทิ้งไว้เป็นภาพประทับดวงตาของเงินอัฐู่
ทุกครั้งที่เสี้ยวม่านในชุดสีน้ำเงินขยับเคลื่อนไหว

เงินอัฐู่ขี้ตา ในใจไม่อาจทนทานต่อความเปลี่ยวเหงาภายใน
อุโมงค์ลับอันคับแคบ เขาหายใจไม่ออก จำต้องคว่ำกระบี่ขึ้นมาด้วยความ
ความร้อใจ วิ่งล้มลุกคลุกคลานจนออกพ้นอุโมงค์ เพื่อไล่ตามเงาร่าง
อ่อนแอที่ไม่เคยตกเป็นสิทธิ์ของเขาเลย

นับตั้งแต่รุ่งอรุณในสายหมอกเมื่อวันที่เขาควบม้าผ่านลำธาร
จนพบปะเข้ากับเรือนร่างอิสตรีตกอับผู้เปี่ยมโชกไปทั่วร่าง นั่งงุนงง
อยู่ข้างลำธาร ไม่ไยดีแม้แต่ชายกระโปรงที่ยังแช่น้ำอยู่ ทั้งที่ผมเผ้า
ยุ่งเหยิง ทั้งที่เครื่องประทีนโคมหลุดเลือน แต่กลับแผ่เสน่ห์อันเข้มข้น
ตระการตาจนผู้พบเห็นแทบจะหยุดหายใจ เป็นความมดงามตรึงตรา
ดุจสายทศพลากสีลงไปกระจายตัวในน้ำ ส่งผลให้โลกสีหม่นฟ้าสีเทา
ภูเขาทมิฬพลันบังเกิดสีสันขึ้นในพริบตา

เขาตระหนักรู้ดีว่า ภาพสีสันอันงดงามจนไม่คล้ายสิ่งที่มีอยู่ใน
โลกมนุษย์ เป็นความงามที่หลุดร่วงลงมาจากสวรรค์นี้ หากได้ตกลงมา
เพื่อเขาไม่ เขาเป็นเพียงผู้ผ่านทางที่บังเอิญโชคดีมาพบเจอเท่านั้น

เสี้ยวม่าน รอช้าก่อน เสี้ยวม่าน...

เงินอัฐู่ผู้พยายามความหาเงาร่างอันคุ้นตาด้วยความร้อรอนใน
ตรอกร้าง ตกอยู่ในอาการร้อรอนกังวลใจแทบคลั่ง ปากพร่ำเรียกแต่ชื่อ

เสี้ยวมัน ในสมองฉายภาพสั้นๆ ห้วงเวลาที่เคยอยู่ร่วมกันมาระยะหนึ่ง ภาพเหม่อลอยของเขายามกินปลา จนเขาบังเกิดความนึกคิดว่ามันเป็นความงดงามอันศักดิ์สิทธิ์และลึกลับประหนึ่งรูปสลักของเทพธิดา...

ทั้งที่มีไซอิศตริ กลับมีความเป็นหญิงมากกว่าอิศตริที่เงินอู่เคยพบเห็นมาทั้งชีวิต

ต่อให้รู้ทั้งรู้ว่าเป็นสิ่งปลอม เป็นเพียงลูกเล่นเพื่อตบตาผู้คน เงินอู่ผู้ผ่านโลกเปี่ยมประสบการณ์ก็ยังคงจมลึกในบทบาทจนถอนตัวไม่ขึ้น แม้รู้ว่าส่วนลึกในใจของเขาจะพอคาดเดาฐานะที่แท้จริงของเสี้ยวมันออกอย่างเลือนราง กับสิ่งที่ปิดบังยากจะบอกกล่าวของเสี้ยวมันเองก็พอจะคาดเดาออกจากปากคำของใจเสงแต่แรก แต่ถึงที่สุด มันยังติดตรงคำว่า “ค่อยๆ” คนเรามักจะค่อยๆ เชื่อในสิ่งที่ตาเห็น ค่อยๆ แยกแยะจริงเท็จไม่ถูก ค่อยๆ ลืมหลงตนเองไป

คล้ายกับว่าเสี้ยวมันมีพลังเวทที่สามารถดึงดูดผู้คนให้ลืมหลง ต่อให้ลวงรู้พื้นเพ ก็ยังไม่วางยมงายจมปลัก ยิ่งอยู่ใกล้ชิดกันนานเข้า ก็ยิ่งยากจะถอนตัว

คนเราถนัดนักกับการหลอกตัวเอง เงินอู่ยินดีกับการถลำตัวไม่ยอมมทำลายความฝันงดงามที่ได้มาแสนเชิญนี้ หวังเพียงหลับยาวไม่ตื่นให้ความสุขเพิ่มขึ้นอีกชั่วขณะ

ชีวิตมันแสนทุกข์เชิญนัก มีโอกาสเสพสุขเพิ่มอีกสักพัก จะรีบตื่นขึ้นมาไปไย?

เงินอู่ไม่โง่ จึงไม่เต็มใจตื่นนัก

เสี้ยวมัน เจ้าอยู่ที่ไหน ชำรပ်ปากไว้แล้วว่าจะดูแลเจ้าอย่างไร...
อย่าให้...

ใบหน้ามากมายสามัญผ่านหน้าอย่างรวดเร็วเลือนราง ทุกเงาร่างล้วนเป็นเสี้ยวมัน แต่ทุกใบหน้าที่แตกต่างกันไม่ใช่เสี้ยวมัน เพราะใบหน้าที่สูงส่งเกินจะเป็นอริของเสี้ยวมันไม่เคยแตกต่างกันเช่นนี้

เงินอู้ลูชนคนล้มไปหลายคน ผลักคนล้มไปอีกหลายคน รู้สึกแห้งผาก
ในลำคอ ฝืนเท้าสับสนขึ้นทุกขณะ

พลาดไปเพียงเสี้ยวอาจเสียใจทั้งชีวิต เงินอู้ลูเข้าใจดี ว่าผลลัพธ์
ของการเห็นยวรั้งความงามและโชคกลางที่ไม่ได้เป็นของตนเองเช่นนี้
มันหมายถึงชั่วชีวิตที่เหลืออยู่ของเขา

ไกลออกไปเห็นคนออกกันเป็นกลุ่มคล้ายมีเรื่องราวอะไรเกิดขึ้น
กลางสังหรณ์เลวร้ายประดังขึ้นดังเข็มแทงใจเงินอู้ลู เขาหวาดกลัว กลัว
ตนเองจะเข้าไปเพียงก้าว

ไม่นะ เสียวมัน ไม่...

เงินอู้ลูไม่เคยร้อนรนใจถึงเพียงนี้ ต้องมาเที่ยววิ่งพล่านเพื่อคน
ผู้หนึ่ง ก่อนประสบพบเสียวมัน เขาไม่สนใจใยดีกับสิ่งที่เกิดขึ้นกับ
ตนเอง เขาไม่รู้ว่าช่วงเวลาที่ได้พบกับเสียวมันผู้ตกอับอยู่ริมลำธาร
แล้วได้ร่วมเดินทางช่วงสั้นๆ ระยะเวลาหนึ่ง กลับกลายเป็นช่วงเวลา
สุขสันต์เบิกบานใจที่สุดในชีวิตของเขา กระทั่งกลายเป็นภาพทิวทัศน์
ที่ตรึงใจที่สุดในชีวิตของเขา

แม้ว่าสำหรับเสียวมันแล้ว เส้นทางเดียวกันนี้ กลับเป็นช่วงที่
เลือนลอยไร้ความทรงจำประหนึ่งวิญญาณไม่อยู่กับร่าง

รอข้าสักประเดี๋ยว เสียวมัน รอข้าไปอยู่เป็นเพื่อนเจ้า...

คนที่โชคคืออยู่แล้ว ก็อาจจะมีโอกาสประสบโชคที่เกินกว่าที่ชีวิต
ของเขาจะรับได้

เงินอู้ลูเองไม่รู้หรือรอก ว่าที่แท้แค่เพียงเขาเลี้ยงซ้ายที่มุมถนนเมื่อ
ครู่แทนที่จะเลี้ยงขวา แล้วก้าวต่อไปอีกเพียงราวหนึ่งร้อยก้าว ก็มี
โอกาสเฉียดผ่านกับเสียวมันผู้อำพรางตนในชุดขอทานปะปนอยู่กับ
เหล่าขอทานที่ปากตรอกฝั่งขวา

น่าเสียดายนัก ที่โชคที่เขาได้อยู่ชั่วชีวิต ได้ถูกใช้หมดสิ้นไปกับ
แรกพบเสียวมันที่ริมลำธารเมื่อวันก่อนนั้นแล้ว

เขาผู้วิงชมซานไปถึงประตูเมือง กำลังจะแหวกฝ่าผู้คน กลับชนเข้ากับสองเงาร่างใหญ่ที่สวนทางทวนแสงเข้ามาอย่างจัง

มาตัวที่ถูกชนยกเท้าหน้าสะบัดกีบเท้าส่งเสียงกู่ร้อง ทำเอาเงินอี่ลูซึ่งล้มนั่งบนพื้นต้องแตกตื่นขวัญผวา สภาพคล้ายคลึงโดยบังเอิญกับเมื่อคราวที่เสี้ยวมันแหงนมองเขาข้างริมลำธาร

คนผู้นั้นแบกทวนยาวประหลาดที่มีปลายคดเคี้ยว เหนือศีรษะมัดผมเป็นสองจุกที่ดูน่าขบขัน ดูไม่คล้ายบุรุษไม่คล้ายสตรี ทั้งดูธรรมดาและดูธรรมดา หน้าเขียนลายสีชาวดำเด่นชัด ยิ่งดูสะท้อนขวัญเป็นพิเศษในความอึมครึมของฟ้าครึ้มหิมะโปรยปราย

“พี่รอง ท่านดูที่เราพบใครเข้า...?” คนผู้นั้นจับจ้องเงินอี่ลูที่ยังหยายหลังอยู่ มุมปากแสยะรอยยิ้มเหยิ่มเกรียม “...สหาย หลงทางหรืออย่างไร เมื่อนี้ข้าคุ่นเคยอย่างยิ่ง ต้องการให้ข้านำทางให้หรือไม่?”

น้ำลายหยดหนึ่งพุ่งไปถูกแก้มที่แข็งที่อของเงินอี่ลู

จากนั้นเพียงชั่วครู่ บุรุษผู้โชคร้ายที่ตัวสั้นเทาหมายชักกระบี่กระบี่ยังไม่ทันพ้นจากฝัก ศีรษะก็ถูกทวนอสรพิษที่ไวปานสายฟ้าตัดตัดขาดไป

ศีรษะของเงินอี่ลูพลิกหมุนอยู่กลางอากาศ แต่เขากลับไม่รู้สึกวิงเวียนแม้แต่น้อย สติความนึกคิดที่หลงเหลือบางส่วน กำลังเพ่งพินิจตัวเมืองที่หมุนคว้างจากกลางหาดด้วยแง่มุมที่แสนประหลาด เขาพลันพบว่า ในความขาวโพลนของหิมะนั้น ยังมีเงาร่างอ่อนแอที่คุ่นตาอยู่ไกลออกไป เงาร่างนั้นกำลังหลบเข้าไปแอบในตรอกมืด ก่อนที่ทหารจะเข้ามาตรวจค้น

เสี้ยว...

สวบ ศีรษะตกลงในพื้นที่หิมะ ถูกเตียวหุยใช้ทวนอสรพิษแทงร้อยขึ้น ก่อนที่จะล้มลงจากไป

“หนึ่งต่อศูนย์” เตียวหุยเบิกบานใจยิ่ง “พี่รอง ข้าชนะก่อนหนึ่ง

ยก”

เงินอัฐี่ลู่สิ้นชีพไปอย่างรวบรัดโชคร้าย นำพาเอาความรู้สึกที่ยังค้างคาใจโดยไม่ทันแม่แต่จะได้เอ่ยชื่อเสียว่มาจนครบถ้วนไปด้วย

เงินอัฐี่ลู่ผู้ตายตาไม่หลับยังเบิ่งตากว่างกลางลมหนาว สายตามองส่งคนผู้หนึ่งที่เลื่อนหายไปกลางลมหิมะ เขาหาได้จ้องเดียวหุยผู้ปลิดชีพเขาที่อยู่ข้างๆ ไม่ แต่เป็นบุรุษแปลกหน้าที่ทำให้เขาออกอาการลั้งเลชั่วครู่ยามที่ชั้กกระบี่ บุรุษชุดสีเข้มที่เดินตามหลังเดียวหุยมาผู้นี้มีเส้นผมหยักศก มีหว่องสีเงินคลั่งเต็มหู สีหน้าสนใจ ทั้งที่ไม่เคยเห็นหน้าค่าตา แต่เมื่อเงินอัฐี่สบตากับเขาเข้า กลับบังเกิดความรู้สึกประหลาดที่ยากจะบรรยาย

ความรู้สึกนั้น คล้ายกับผิวหนังทั่วร่างถูกไฟลวก หากว่าแรกพบเสียว่มาารู้สึกประหนึ่งไฟสีน้ำเงินดวงเล็ก บุคคลเบื้องหน้าผู้นี้ก็ต้องเป็นเพลิงสีแดงจัดจ้ดระเบิดในพริบตา

ฉัวะ...ยังไม่ทันพินิจพิเคราะห์ให้ดี ศีรษะเงินอัฐี่ก็หลุดพ้นจากลำคอกระเด็นขึ้นฟ้า เขาไม่ทันได้ย่นว่าเดียวหุยได้กล่าวคำพูดกับบุรุษแปลกหน้าผู้หนึ่งประโยค

“เดียวหุนเอยเดียวหุน (ชื่อจริงของจุล่ง)...” เดียวหุยว่า “...ไฉนถึงพบเจ้าอีกแล้ว นายท่านเล่า?”

ทั้งเหลี่ยมหวอนห่อและเงินอัฐี่ที่เพิ่งสบตากันต่างก็ไม่รู้ว่าบุคคลที่พวกเขาเฝ้าความหาอย่างแสนเช้ญแทบจะท่มด้วยชีวิตนั้นแท้จริงแล้ว เป็นคนคนเดียวกัน

ยามนั้นทั้งสองที่ต่างท่องบ่นถึงชื่อเดียวกันต่างก็ไม่รู้อีกเช่นกันว่าสิ่งที่เชื่อมชะตาระหว่างพวกเขาทั้งสองที่ไม่มีมีความเกี่ยวโยงกันเลยแท้จริงแล้ว ก็คือสองคำนั้น

...เสียว่มา

หน้าช้า ยังอยู่ใกล้แค่เอื้อม

แต่เอื้อน ช้ามชอบฟ้า

ยังจดจำวันนั้นได้

เมื่อทุกสิ่งลงตัวชัด หลังภารกิจสายหลักบรรลุ ชุนฮกนำทัพ
หลักล่าถอยกลับสู่โต

ปฏิบัติการไล่ล่าในเมืองยังไม่ยุติ เพียงแต่คนที่จะจับกุม ก็จับกุม
เสียเจ็ดแปดส่วนแล้ว ที่เหลือ ก็ไม่ใช่ชนชั้นที่มีความสำคัญอะไรนัก

ผู้หนีรอดคนหนึ่งหลบเร้นอยู่ในมุมมืด มองส่งทัพใหญ่ของชุนฮก
ไกลออกจากประตูเมือง เมื่อเห็นว่าโอกาสเหมาะ จึงมองหาจุดลงมือ
ที่เหมาะสมที่สุด เพื่อให้บรรลุภารกิจสุดท้ายของผู้หลงเหลือ

เมื่อภารกิจสายหลักบรรลุ ก็ถึงคราวเริ่มต้นสายรองเสียที

อรุณรุ่งยังจางบาง ฟ้าม่านแดดมัว ตะวันในหมู่เมฆเลื่อนวาง
ปานจันทร์รา หิมะเว้งว้างเหนือศิระตะกอย่างไม่รู้เวลาที่จะยุติ ท่าม
กลางสี่เทาที่มืดสุดสายตา เเงาร่างจางๆ หลายสายเดินมาแต่ไกลอย่าง
ไร้สัมผัสเสียง

เล่าปีบนหลังม้าแม้จะห่มผ้าฉนวนหนา ก็ยังอดไม่ได้ที่จะจามแล้ว
จามเล่า

“นายท่าน ระวังจะเป็นไข้” บิดักปลดผ้าคลุมจากตัว ยื่นส่งให้
เล่าปี

ทั้งสามลงจากหลังอาชาเบี่ยงหน้าอาคารโบราณสูงตระหง่าน
หลังหนึ่ง เล่าปีหันไปโค้งและกล่าวกับหน่วยยามทัพโจที่ส่งสัญญาณ
ให้หยุด “ข้าน้อยเล่าปี ขอเรียนถามว่าได้ทำใจอยู่หรือไม่?”

“ได้ทำใจมีกิจกรรม เพิ่งจากไปเมื่อครึ่งชั่วโมงก่อนแล้ว...” ทหาร
ยามกล่าวพร้อมกุมหมัดคารวะ “...ขออภัยด้วยที่ทำให้ได้ทำเล่าต้อง
มาเสียเที่ยว”

“แล้ว...” เล่าปีแหงนหน้ามองอาคารโบราณอันตระการตา
ครุ่นคิดว่าใจเผลอไปที่ไหน “...ได้ทำใจบอกไว้หรือไม่ว่าท่านจะไปแห่งหน

ไหน?”

“ขอยกย ข้าน้อยไม่ทราบจริงๆ” ทหารยามก้มหน้าพยักไปทาง ด้านหลัง “ข้าน้อยเห็นเพียงได้ทำใจและได้ทำเคามุ่งหน้าไปทางทิศ เหนือ...”

“ขอบใจ” เล่าปีตบไหล่ทหารยามเบาๆ “ลำบากเจ้าแล้ว”

เหลียวหยวนหว่านผู้ยืนอยู่ด้านหลังมาตลอดอธิบายไม่ถูก ว่าไหน เมื่อมาถึงสิ่งก่อสร้างโบราณหลังนี้แล้วต้องรู้สึกกระสับกระส่าย ลม หายใจติดขัด

เขาแหงนหน้ามองตัวอาคารที่เต็มไปด้วยหิมะปกคลุม ครอบ โลกหิมะปกคลุมที่ตกหลายวันคลุมทับหมดไปแต่แรก สิ่งที่เห็นก็เป็น เพียงตัวอาคารเก่าคร่ำที่ดูสง่าเคร่งขรึมกลางแสงอรุณทาบทาเท่านั้น อาจดูเป็นประกายแสงตาบ้างแต่ก็หาสิ่งใดผิดปกติไม่

เป็นเพราะยังติดต่อกับภาพจุดจบของลิไปเทพนักรบผู้กล้าเมื่อ วันก่อน หรือเพราะรู้สึกเสียตายเป็นเหตุโอกาสชี้ขาดฝีมือกับเทพนักรบ ผู้มีฝีมือหาตัวจับได้ยากผู้นี้กันแน่?

มันไม่ใช่ หาใช่ความรู้สึกเสียตายเป็นเหตุอะไรนั้นไม่ แต่เป็นอีก ความรู้สึกที่ละเอียดอ่อนยิ่งกว่า...

“...จูล่ง ใช่หรือไม่?” เสียงเรียกของเล่าปีในที่สุดก็เข้าหูเหลียว หยวนหว่านได้เสียที “จูล่ง เจ้าได้ยืมที่ข้าพูดหรือเปล่า?”

เหลียวหยวนหว่านได้สติ เงยหน้าขึ้นเล็กน้อย

“เป็นอะไรไปหรือ?” เล่าปีเดินเข้ามาหา ตบไหล่เขาเบาๆ “...หาก ว่าเหนือยล้าจนเกินไป เจ้าก็อยู่พักผ่อนแถวนี้ไปก่อน ส่วนข้ากับจื่อจิ้ง จะไปตามหาใจเฒ่าทางเหนือของเมืองเอง”

“นายท่าน นี่...” เหลียวหยวนหว่านทำท่าจะกระโดดขึ้นม้า แต่ กลับถูกเล่าปีห้ามไว้

“เจ้ารั้งอยู่ที่นี้ก่อนเถอะ หากพบกับน้องรองน้องสามเข้า ก็เรียกให้พวกเขามาสวมทับกับข้าทางทิศเหนือเสีย”

“รับบัญชา” เหลี้ยวหวยวนหว่าอใคร่พูดอะไรแต่กลับหยุดลง ประสานกุมหมัดโน้มส่งเล่าปีและบิตักจากไป

พรวดๆ... เหลี้ยวหวยวนหว่าอหันมองตามเสียง เห็นป้ายที่สลักชื่อไปเหมินเหล่านักรบพร้อมทั้งหย่อมหิมะที่ร่วงพรุลงมา

“หลายคืนมานี้หน่วยสองที่เฝ้ายามกลางคืน ว่ากันว่าเห็นเงาคนปรากฏอยู่ในหอรวยสาม...” ทหารยามอีกคนลดเสียงพร้อมใส่สีตีไข่ต่อ “ฟังว่า มันเป็นวิญญาณเหล่าผีตายโหงที่ตายด้วยศัสตราวุธในหอไปเหมินนับร้อยปีมาแล้ว พวกมันตายตาไม่หลับ วิญญาณจึงไม่ยอมสลาย...”

“เมื่อครู่ยังได้ยินเฒ่าจบบอกว่า ตอนที่เขาเดินตรวจตราเมื่อยามสาม ยังเห็นกอลูนักรบเดินตายที่เพิ่งจะถูกผลิตชีพในศึกคร่ำกุ่มเทพนักรบลิโป้เมื่อหลายวันก่อน...”

เหลี้ยวหวยวนหว่าอแหงนมองหอไปเหมินที่โอบเอนกลางลมหิมะ ทั้งยังถูกหิมะกองสูงจนแทบจะเงยหน้าไม่ขึ้นหลังนี้ บังเกิดกลางสังหรณ์เลวร้ายที่ยากจะอธิบายประดังขึ้นในใจ จนไม่อาจเบนสายตาไปที่อื่น

มันเกิดอะไรขึ้นกันแน่? ไฉนทันทีที่มาถึงที่นี่ ความรู้สึกอึดอัดอย่างไร้เหตุผลมันถึงคงอยู่ตลอดไม่ยอมไปไหน?

เหลี้ยวหวยวนหว่าอเดินวนรอบหอไปเหมินเงียบๆ หนึ่งรอบ กำลังคิดใคร่จะผลัดประตูเข้าไป เพื่อดูให้ชัดว่าด้านในมีสิ่งใดรอคอยเขาอยู่ กลับถูกทหารยามสั่งห้าม

“ขออภัย ได้เท่าใจสั่งการไว้ว่า ก่อนที่ท่านจะกลับมา ห้ามผู้ใดล่วงล้ำเข้าไปในหอแม้แต่ครั้งก้าว”

เขาจำต้องถอยห่างออกมาอย่างอับจนปัญญา แต่ก้าวห่างออก

มาเพียงไม่กี่ก้าว ความรู้สึกประหลาดนั้นกลับยิ่งรุนแรงขึ้นกว่าเดิม
จนต้องหยุดเดินแล้วหันกลับไปมองอีกครั้ง หรือตาสำรวจสภาพของซาก
ที่ดูสงบหลังการศึกนี้

หอบไปเหมินที่โง่งงเพราะหิมะทับถม กลับชักนำให้เหยี่ยว
หยวนหว่านนี้ถึงบางสิ่ง

ปีนั้น เขาและเขา ก็คล้ายกับว่าเคยอิงแนบกันอยู่บนห่อที่ดู
คล้ายคลึงกัน

น่าเสียดายที่ดาราคล้อยวต์ฎแปรผัน ทั้งสถานที่และผู้คนล้วน
ไม่ใช่

‘ไม่ดี ทรายใตที่ยังไม่พบศพ ทรายนั้นก็ยังมีความหวัง

นับจากวันที่พลัดพรากกันบนเขา ณ เมืองอวนเสียเป็นต้นมา...

ก็ขอพบเข้าแล้ว?

จนบัดนี้เหยี่ยวหยวนหว่านยังคงเชื่อมั่นว่าเสียมานานยังมีชีวิตอยู่
ความรู้สึกเช่นนี้ยิ่งรุนแรงขึ้น ตั้งแต่เขาติดตามเล่าปีเข้ามาในเมือง
เห็นผิวในฐานะของเตียวหุน

เป็นเพราะมันใกล้บรรจบครบวันที่เราพลัดพรากนั้น หรือว่า...

...หรือว่า เขาจะอยู่ใกล้ๆ นี้กันแน่?

เหยี่ยวหยวนหว่านเหยี่ยวมองรอบทิศ แต่ก็ต้องก้มหน้าด้วยความ
จนใจ

คงเพราะเหนื่อยล้าเกินไป คิดมากเกินไปจริงๆ

ทว่า ทั้งอารมณ์ ความเคลื่อนไหว ท่าทาง คำพูด กลิ่นอายที่
เกิดขึ้นในห้วงสุดท้ายนั้น ล้วนโถมเข้าใส่กลางใจเหยี่ยวหยวนหว่านใน
เสี้ยวเวลาที่หลับตาลง

นั่งตัวดี จับมือเข้าให้ดี ห้ามปล่อย

ขอขอบคุณ...

อี๋อ...?

ไม่...นั่งตัวดี ออย่า...

ปลายนิ้วเหยียดหยวนหว่าอคูบริมฝีปากที่แห้งผากเบาๆ คล้าย
คิดคำนึง แต่แล้วก็สะบัดหน้าอย่างแรง

อาคารชำรุดที่สำรวจเจ็นนานก็ยังไม่เห็นสิ่งผิดสังเกต คงเป็น
เพราะ...คิดมากไปเอง

เหยียดหยวนหว่าอพนไอสีขาวออกมายาวนาน กระชับเสื้อคลุม
ก้าวมุ่งไปทางทิศเหนือ

ช่วงเวลาที่เหยียดหยวนหว่าอก้าวเท้าเดินไปนั่นเอง ในตรอกมืด
ด้านหลังห่างออกไปเพียงสิบกว่าก้าว มีเงาร่างอันแฉ่นที่คลุมทับด้วย
เสื้อคลุมเก่าขาดกำลังก้มหน้าเดินออกมา

หากว่าเหยียดหยวนหว่าอออกเดินช้ากว่านี้อีกสักพักละก็...

สวยๆ ...เหยียดหยวนหว่าอยังคงสาวเท้าก้าวไปข้างหน้าทีละก้าวๆ

หากว่าเสี้ยวมันฉวยโอกาสที่ทหารยามกำลังหละหลวม
เงยหน้าขึ้นละก็...

สวยๆ ...เสี้ยวมันเพิ่งสมาธิก้าวไปหาหอไปเหมินทีละก้าวๆ

หากว่ายามนี้เหยียดหยวนหว่าอหันหันกลับไปมองละก็...

ทันใดนั้น บุคคลที่ไม่เคยรับรู้ถึงความเจ็บปวดมาเลยชั่วชีวิต
อย่างเขากลับต้องอึ้งไปชั่วขณะ

นี่มันเป็นความรู้สึกแบบไหน? ทำไม...ทำไมถึง...เหยียดหยวนหว่าอ
มีอาจแยกแยะความรู้สึกประหนึ่งต้องสายฟ้าแทงอกเมื่อครู่ว่าใช่สิ่งที่
ผู้อื่นเรียกกันว่าความเจ็บปวดหรือไม่ เขาพูดไม่ออก รู้แต่เพียงการ
หายใจติดขัด กระทั่ง...

กลิ่นอันคุ้นเคยคล้ายมีคล้ายไม่มี ซอนไซเข้าในจมูกของเขา

หากว่าเหยียดหยวนหว่าอไม่ใช่คนที่เกิดมาพิการบกร่องทั้งกาย

สัมผัสและกลิ่นสัมผัส เขาควรจะได้อกลิ่นกายหอมจางๆ ของเสี้ยวมัน
ที่โชยมาจากด้านหลังโดยง่าย

หากเป็นเช่นนั้นแล้ว เหลี้ยวหยวนหว่าและเสี้ยวมันก็คงได้พบ
เจอกันอย่างไม่คาดหมาย

และบางที ชะตาชีวิตที่ต้องแยกขาดจากกันชั่ววันจันทร์จากการ
คลาดกันครั้งนี้ อาจเปลี่ยนแปลงไปก็ได้

อาจบางที

ทั่วปอดของเหลี้ยวหยวนหว่าอัดเต็มไปด้วยกลิ่นอายของเสี้ยว
มันที่เขาคิดคำนึงถึงทุกวันคืน ทว่า ก็แจกเช่นเดียวกับรักที่เสี้ยวมัน
ให้กับเขาอย่างเปี่ยมล้น ต่อให้ท่วมท้นในหัวอก เขาก็ไม่อาจรับรู้

หรืออาจจะ รับรู้แต่สายเกิน

ความพลุ่งพล่านที่เกิดขึ้นจับพลันในหัวอกทำเอาเหลี้ยวหยวน
หว่าหยุดชะงักลง ค่อยๆ หันหัวกลับ...

เบื้องหน้า...สงบดูเจียม หิมะโบยบิน ไม่ต่างจากเมื่อครู่

นอกจากผีทำหน้าที่ของเหลี้ยวหยวนหว่าที่ทิ้งรอยบนพื้นหิมะ
แล้ว ก็มีเพียงรอยเท้าเล็กๆ จางๆ อีกคู่ที่ก้าวตัดขวางผ่านไป

รอยเท้าหนึ่งตรงหนึ่งขวางตัดกันกลางหิมะวิ่ง ก่อเกิดเป็นภาพ
อันประหลาดยากอธิบาย

หากว่าเหลี้ยวหยวนหว่าก้มลงมอง เขาอาจสังเกตเห็นรอยเท้าเล็กๆ
นั้น

แต่เขาเปล่า เขาเพียงเงยหน้ามองทวนแสงจ้าสลับตาไปยังหอ
ไปเหมินอีกครา สูดลมหายใจลึก ยืนยันถึงความระแวงเกินเหตุของ
ตนเอง ก่อนจากไปด้วยความผิดหวัง

ยิ่งเขาออกเดินก็ยิ่งไม่เข้าใจ ว่าไฉนเมื่อครู่หลังจากสูดลมหายใจ
ยาวแล้ว ถึงได้รู้สึกยิ่งเจ็บปวด ยิ่งอาลัย

กระทั่ง...

...พลุ่งพล่านใจใคร่หลังน้ำตาจนสุดจะบรรยาย

คำว่าอาลัยอาวรณ์ มันต้องผู้ถูกอาลัยอาวรณ์รับรู้ด้วย จึงจะเป็นผล

แต่หากสองคนที่ถูกชะตาเล่นตลกจนวันตายก็ยังไม่รับรู้ เช่นนั้น มันก็ไม่เกิดอะไรกับการอาลัยอาวรณ์นั้น เสียงทอดถอนใจยาวในอากาศ ก็เป็นได้เพียงไอสีขาวห่อหมกหนึ่งกลางแดนหิมะเท่านั้น

ข้างเสี้ยวมันที่ยังไม่รู้ตัวว่าได้คลาดคลาจากเหลี่ยมหยวนหวน กำลังฉวยโอกาสที่ทหารเวรยามพลั้งเผลอ รีบถลันตัวหลบเข้าไปใต้ชายคาหอไปเหมิน เอาตัวแนบกำแพงประตู แล้วผลักประตูในจังหวะที่ทหารยามถูกพรรคพวกเรียกหาแต่ไกล พลิวร่างผ่านเข้าไปในพื้นที่ที่ยังเต็มไปด้วยเชื้อกษัตริย์และคราบโลหิตที่ไม่อาจเช็ดถูออกได้ วิ่งตามบันไดเก่าคร่ำขึ้นไปผลัดบานหน้าต่างชั้นบนสุดออก ท่องทำแคล้วคล่องบรรลุนิอิดใจเดียว หมดจดยิ่งกว่าการออกปฏิบัติการใดๆ ของขบวนการซาทท์พุก่อนหน้านี้

นั่นเพราะ นี่คือการกิจครั้งสุดท้าย

เสี้ยวมันหาเสื้อเก่าๆ มาคลุมร่าง หมอบซ่อนตัวในหิมะบนหลังคา หนึ่งเงียบรอดคอยโอกาส

พอหันกลับไปมองอาคารหลังน้อยฝั่งขวามือ นึกย้อนถึงคำพูดที่กล่าวอำลาลิไปในห้องของเจ้าตัวเล็ก ไม่นึกเลยว่าจะเป็นการลาขาดตลอดกาล

นึกถึงตรงนี้เสี้ยวมันก็กำเกาทัณฑ์แน่น

ใจโธ ข้ากำลังรอท่าน

ท่านตายเมื่อไหร่ ข้าก็คงจากไปได้อย่างหมดอาลัย

นี่นับเป็นจุดจบของข้า ได้ล้างแค้นให้กับกงจื้อรอง (สุมาอี้) ผู้จุม

ปลัดในความเศร้าหมอง ได้ทวงความเป็นธรรมกลับคืนให้กับพี่น้อง
นี่คือจุดจบของเศษเดนอย่างช้าที่ได้กำหนดไว้แต่เนิ่นๆ

ตะวันจางบางดั่งจันทร์ เสียวมันผู้นอนหมอบบนหลังคา เห็น
ดวงอาทิตย์ที่เลื่อนรางหม่นหมองประหนึ่งดวงจันทร์อา

ไม่รู้ว่ำนี้นวันคืนเดือนใด?

หนาวมาก คงเป็นวันที่หนาวที่สุดในรอบสิบห้าวันที่ผ่านมา

ก็ดี หนาวจนเสียดกระดูก หนาวจนชาด้าน พอเริ่มชาก็ไม่รู้สึกรู้
หนาวอีกต่อไป

ใกล้เวลาจาก เสียวมันอดไม่ได้ต้องนึกไปถึงบุคคลที่ห่วงหา
มากที่สุด นับแต่จากกันบนเขาที่เมืองอวนเสี่ย จนผ่านความเจ็บปวด
จากการล้างสกุลสุมา เขา ไม่รู้ว่าเป็นอย่างไรบ้าง?

นึกถึงคำพูดโต้ตอบกันก่อนจาก ภาพที่ส่งยิ้มแฉ่งมองยาม
รุ่งสว่างหล่นด้วยความเร็ว หัวใจเสียวมันต้องกระตุก เลี้ยวริมฝีปาก
เบาๆ ตามสัญชาตญาณ ตามองเห็นเงาโดดเดี่ยวเล็กๆ ราวเกล็ดหิมะ
ทางทิศเหนือของเมืองที่ดูละม้ายคล้ายพีห่วนัก

เสียวมันพนไอสี่ขาออกมา สายหน้ายิ้มรันทด

จะเป็นเขาไปได้อย่างไร

เพราะเฝ้าแต่คิดคำนึง เฮ้อ...

เสียวมันเบนสายตา ความนึกคิดล่องลอย

ไม่รู้ว่่าตอนนี้พีห่วนอยู่แห่งไหนหนอ?

เสียวมันรู้ดีว่่า ความหวังที่จะขอพบหน้าพีห่วนก่อนจากลานัน
มันเป็นไปไม่ได้

ช่างเถอะ การบอกลาครั้งนั้น นับว่่าเป็นจุดจบที่งดงามที่สุด
ระหว่างสองเราแล้ว

อย่างน้อย ช้าก็หาจำเป็นต้องรู้คำตอบของพีห่วนไม่

เสี้ยวมันผู้สะกดลมหายใจรอคอยจุดดวงไฟดวงน้อยกลาง
ความเย็นเยือก พลันระลึกถึงเรื่องราวในอดีตยามเมื่อชีวิตใกล้จะถึง
จุดจบ

ยังจำได้

ยังจำตัวเองที่มีความกล้าหาญไขเปิดใจของตนเองนั้นได้ จดจำ
ใบหน้าที่หวังกังวลของพี่ห่อบนผ้านั้นได้ และยังจำแววตาเจ็บช้ำอ้าล้วย
ในดวงตาของเขาได้ จำใบหน้ายับย่นแต่แฝงเมตตาของท่านอากำและ
ท่านอ่างอ และจดจำสายตาที่ท่านอากำจับจ้องท่านอ่างอได้

ยังจำน้ำหนักของคันเกาทัณฑ์ที่ท่านอาจารย์ผู้มีพระคุณวางลง
บนฝ่ามือข้าได้ จำรอยยิ้มเลือดของแผลถลอกบนนิ้วโป้งที่ถูกสาย
เกาทัณฑ์บาดเป็นครั้งแรกนั้นได้ จดจำอารมณ์อ้างว้างเดียวดายที่ได้
แต่ส่งสารตัวเองกลางแผ่นดินผืนฟ้ากว้าง ยามที่เอนิ้วโป้งเข้าปาก
ดูดเลือดของตัวเองได้

ยังจำหมั่นไถ่वादแรกที่ข้าอุทิศสำหรับหัดทำเพื่อคนคนหนึ่งนั้นได้

ยังจำแขนอันทรงพลังของก๊วยจ้ง ทำให้อันงดงามของเตียวลูย
ยังจดจำรูปโฉมผู้คนนับร้อยในสกุลสุมาที่ตกตายไปนั้นได้

มาแล้ว โจโฉท่ามกลางการอารักขาของบิรวารและปาวไพร์กำลัง
ก้าวขึ้นบันไดศิลา ค่อยๆ ขึ้นหอบมา

ยังจำได้...เส้นทางของตนเอง จำวิชาเกาทัณฑ์ที่อาจารย์สอนสั่ง
ได้

เสี้ยวมันเคลื่อนไหวตามโอกาส ขยับลุกโดยพลัน ปลายนิ้วที่
กำคันเกาทัณฑ์มาตลอดซี้ขึ้น

หิมะหนาคลุมตะวัน บนหอยยังมีดวงไฟดวงน้อยที่ลุกโชนก่อน
ดับมอด

โพละ...กระเบื้องหลังคารับน้ำหนักของหิมะที่กองสูงและน้ำหนัก
ของเสี้ยวมันไม่ไหว แตกร้าวพังทลาย พาเอากองหิมะถล่มทลาย

ลงพื้นดังสนั่นหวั่นไหว ทำเอาทุกคนชะงักเก้าอี้แห่งมองยอดหอด้วยความแตกตื่น

ห้วงที่สองคนสี่ตาประสานกันนั่นเอง ปลายศรเกาทัณฑ์ของเสี่ยวมานก็เล็งจับใจโนไว้แล้ว

ท่านอาจารย์เคยกล่าวว่า การจะเป็นมือเกาทัณฑ์อันโดดเด่นต้องชัดเจนในเป้าหมาย

ไม่ว่าจะยามกุมเกาทัณฑ์หรือยามที่ไม่ได้กุมเกาทัณฑ์

ท่านอาจารย์ ข้าฝึกริขามานานปี และหลงมานานปี ในที่สุดข้าก็บรรลุถึงเป้าหมายที่เฝ้าหวังอย่างแท้จริงในชีวิตของข้าแล้ว

น่าเสียดาย กลับไม่สามารถเล็งคนผู้นี้ให้ถูกเสียที อย่าว่าแต่เข้าเป้าเลย

พรวดๆ...หิมะบินว่อน ใต้หอบันป่วนวุ่นวาย ไพร่พลรีบเข้าอารักขาใจโน ล้อมวงส่งเสียงโหวกเหวก

สายเกาทัณฑ์ที่ฉาบด้วยเลือดจากปลายนิ้วของเสี่ยวมานพร้อมยิงศร หยาดโลหิตเป็นดวงเด่นชัดหยดจากข้อมือของเสี่ยวมานลงใส่หิมะ บังเกิดเป็นรอยจุดดุกกลีบกุหลาบ

ผู้วายชนม์ทั้งหลาย รอเสี่ยวมานด้วย

รอข้านะท่านอาจารย์ รอข้าด้วยท่านอาก่า ท่านอาง้อ อางัง อาลุ่ย...รอข้า

ข้าเป็นมือสังหาร มีเพียงภารกิจเดียว

ไฟดวงน้อยกำลังใกล้มอด

พี่หว่าอ ไม่ต้องรอข้า และไม่ต้องความหาตัวข้า

ข้ามันก็แค่ชั้นที่ มีจุดจบเพียงหนึ่งเดียว

ถนนมตัวเองด้วยพี่หว่าอ จงใช้ชีวิตต่อไปให้ดี...

...ไม่ต้องคิดถึง

พี่หว่อ ท่านลืมไปแล้วหรือ?

ผู้รัก ย่อมเหนือกว่าเจ้าสาวใหม่ นะ...

ขออำลาตลอดกาล...

